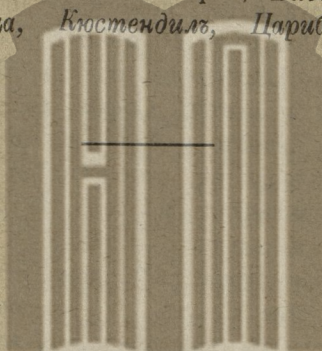

Но сърбитѣ пакъ не оставатъ доволни. И слѣдъ тия лесни успѣхи тѣ продължаватъ да мислятъ, че Берлинскитѣ конгресъ „посејао је клицу раздора међу народима Балканском полуострову, и покварио је равнотежу измѣу балканскихъ држава, што је и било узрокомъ рата између Срба и Бугара у 1885 година“¹⁾ А това равновѣсие ще се запази, когато на сърбитѣ се дадатъ „тѣхнитѣ“ земи, които сж оставени подъ „българско робство“. Тия земи, споредъ най скромнитѣ срѣбски изчисления, се населяватъ отъ 400,000 „сърби“ и се намиратъ между Дунава, Искѣра и Македония, миятъ се отъ рѣкитѣ: Искѣръ, Струма и Огоста и се красятъ отъ планинитѣ: Рила, Дованица, Витоша и Стара Планина. Главни „срѣбски“ градове въ тѣхъ сж: Срѣдецъ, нареченъ София, слѣдъ като кралъ Милутинъ изградилъ въ него църква по образа на цариградската св. София, Видинъ, Ломъ, Бѣлоградчикъ, Берковица, Кюстендилъ, Цариградъ, Сливница, Трънъ, Бръзникъ²⁾.

¹⁾ Руско-турски рат 1877—78 године на Балканском полуострову. Составио Генералштабни мајор Драгутин Милутиновић. Београду 1902, стр. 88.

²⁾ Српски свет. Написао П. Никетић, 1890, стр. 195—197. Сжшо — Боянъ Пеневъ, Срѣбскитѣ шовинизмъ, стр. 13.